

POHÁDKA ZLATOVLÁSKA

Byl jednou jeden chudý kovář. Měl hodnou ženu a spoustu dětí, ale práce ubývala a doma bylo čím dál méně jídla. Jednoho dne si kovář povzdechl:

**„Takhle to dál nejde. Musím se vydat do světa a najít nějaké peníze.“
Rozloučil se s rodinou a vyrazil na cestu.**

Šel dlouho, ale nikde nemohl najít práci ani peníze. Už byl unavený a smutný, když v lese potkal zvláštní paní. „Proč jsi tak zamračený?“ zeptala se. Kovář jí všechno vyprávěl. Paní se usmála: „Pomůžu ti. Dám ti hodně peněz, aby ses měl dobře. Ale za sedm let mi dáš něco ze svého domu, o čem teď ještě nevíš.“ Kovář se zamyslel: „Co bych doma mohl neznat?“ řekl si. „To bude určitě nějaká drobnost.“ A tak souhlasil. Paní mu dala měšec plný peněz a zmizela.

Kovář se šťastně vrátil domů. Rodina měla velkou radost – konečně měli dost jídla i tepla. Ale jeho žena měla tajemství. „Zatímco jsi byl pryč,“ řekla tiše, „narodila se nám holčička...“ Kovář ztuhl. Hned pochopil, co slíbil.

Holčička byla nádherná. Měla zlaté vlásky a malou hvězdičku na čele, a tak jí dali jméno Zlatovláska. Rodiče ji milovali ze všeho nejvíc. Jenže čas rychle utíkal... A když bylo Zlatovlásce sedm let, zastavil před domem černý kočár. Vystoupila z něj tajemná paní. Přišla si pro to, co jí bylo slíbeno. Rodiče se s pláčem rozloučili a Zlatovláska odjela s paní pryč.

Jely dlouho, až dorazily k velkému zámku. Paní provedla Zlatovlásku spoustou krásných pokojů. „Tady budeš bydlet,“ řekla. „Můžeš chodit kam chceš... ale tyhle poslední dveře nikdy neotvírej.“ A zmizela.

Zlatovláska tam žila sama. Starala se o zámek, uklízela a postupně rostla do krásy. Každým dnem jí víc a víc vrtalo hlavou, co je za těmi zakázanými dveřmi. Dlouho odolávala... ale v den svých sedmnáctých narozenin to už nevydržela. Potichu dveře otevřela. Uvnitř uviděla zvláštní místnost a dvanáct lidí, kteří byli proměnění v kámen. Jeden z nich ji tiše poprosil: „Prosím, nikomu neříkej, že jsi nás viděla.“ Zlatovláska přikývla a rychle dveře zase zavřela.

Za pár chvil se paní vrátila. „Byla jsi v té místnosti?“ zeptala se. Zlatovláska zavrtěla hlavou. Ale tajemná paní to věděla. „Řekni mi, co jsi viděla!“ naléhala. Zlatovláska ale slib dodržela a nic neprozradila. Paní se rozzlobila. Kouzlem ji začarovala, aby nemohla mluvit, a vyhnala ji ze zámku.

Zlatovláska pak žila sama v lese. Jedla lesní plody a čekala, co bude dál. Jednoho dne tudy projížděl mladý král. Uviděl Zlatovlásku a hned ho zaujala její krása i laskavý výraz. Vzal ji s sebou na zámek. I když Zlatovláska nemluvila, král si ji oblíbil – a nakonec si ji vzal za ženu.

Přesně rok po svatbě se na zámku objevila tajemná paní. „Co jsi viděla v té místnosti? Když mi to řekneš, vrátím ti hlas,“ řekla. Zlatovláska jen zavrtěla hlavou.

Paní se vracela každý rok... znovu a znovu se ptala. Ale Zlatovláska nikdy nic neprozradila. V den jejích čtyřicetých přišla paní opravdu rozčilená. „Ptám se tě naposledy. Co jsi viděla v té místnosti? Když mi to řekneš, vrátím ti hlas a dám ti bohatství, o jakém se ti ani nesnilo!“ Zlatovláska znovu zavrtěla hlavou.

V tu chvíli se stalo něco neuvěřitelného. Tajemná paní se rozplynula v oblak kouře... a na jejím místě stálo dvanáct lidí ze zámku. Už nebyli zakletí. Zlatovlásce se vrátil hlas. „Děkujeme ti,“ řekli. „Tím, že jsi sedm let držela slib, jsi nás zachránila a zlomila kouzlo. Jinak by ses stala jednou z nás.“

Král i Zlatovláska měli velikou radost. A žili spolu šťastně...

A jestli neumřeli, žijí spokojeně dodnes